

Ayrana Tövbe

– seçkingündüz · 11 Şubat 2012

AYRANA TÖVBE

Karşıya geçecektik. Elimi tuttu. Yadırgadığımı belli etmemeye çalışıyordum. İşlek bir yol değildi. Bıraksın istiyordum. Hiç değilse yolun öbür yakasına geçer geçmez bıraksın... Bırakmadı.

"Gideceğimiz yer uzak mı ?" diye sordum.

Başıyla gösterdi , "Şurası. Kıyıdaki ilk lokanta. Gitmeyeli yıllar oldu. Daha önce gitmiş miydin?"

"Yo ," dedim. "Gitmesek? Bankta oturalım. Acıkmadım."

"Akşama daha çok var. Acıkırsın."

İkinci kata çıktık. İçerisi boştu. Pencerenin yanındaki masayı seçti. Oturduğum yerden iskeleye yanaşan vapurun bacasını görebiliyordum. Koşup binmek istedim. Yetişmesine yetişirdim de!.. Sıkılmayacağımı bilsem , 'Gel birlikte binelim ,' diyeceğim. 'Havanın kararmasını güvertede bekleyelim. Gezmiş oluruz.'

"Ne yiyeceksin ?" diye sordu.

"Sen ne dersen ondan," dedim. Gözlerimi gözlerinden kaçırمامıştım. Benimkilere benziyor mu? Bıyıklarım çıkınca mı benzeyeceğim? Saçlarım azıcık beyazlaşsa? Boyumun yaşitlarıminkinden uzun olduğunu söylüyorlar ama... Utancımı yenip yüzüne baktım. Kaşlarına , dudaklarına, burnuna... İşte yıllar sonraki ben?

Eli ceketinin iç cebine gitti. Gözlük... Kılıfından çıkarıp taktı. Listeyi inceliyordu. Beklediğim andı ; göz ucuyla bakmaktan kurtulmuştum. Garsonla konuşurken de baktım. Gözlüksüz yüzüne neredeyse alıştırmışım. Yemeklerin adı önemsizdi. Oysa o özenle , ağır ağır söylüyordu. Elllerine iyice baktım. Yüreğim hızla çarpıyordu. Baktığımı görmemeliydi.

Garson omzumu sıvazlayarak , "Ne içersiniz küçük bey ?" diye sordu.

"Amca söylesin ," dedim , " o ne içerse ondan."

Gülerek , "Biraya ne dersin?" deyip gözlüğünü kılıfına koydu.

Başımı öne eğdim. Yüzüm kızarmış olmalı.

"Şaka ," dedi , "şaka."

Yanağıma okşarken sıcaklığından utancımı anlamıştır.

Başımda dikilen garsona, "Ayran ," dedi , parmağıyla beni göstermese sanki garson anlamayacak! Gülümseyerek ekledi , " bana da bira."

Garson uzaklaşınca masaya abanıp fısıldadı: "Hani baba diyecektin!"

"Unuttum," dedim.

"Bir daha unutma , yavrum."

"Olur a—" Kendimi tutabilmişim ama yine de kahkahayla güldü.

Dışlerim anneminkilere benzese. Beyaz... Daha düzgün. Öğretmenime telefon etmişsindir? 'Neden gelemiyor?' diye sormuştur anne. Apaçık söyledin mi? Bir de bana sormasın. Zor şeyler öğrettiyse! Ya sınav yaptıysa!

Ayranla birayı tokuşturduk. Hoşuma gitti. Bardaklar havadayken , 'Sağlığına,' demişti. 'Oğluma ,' diye eklemeseydi , 'Yine tokuşturalım,' diyecektim. İçmek için bardağını masaya bırakmasını bekleyeceğim.

Getirse de yesek. Canım çekmiyorsa da çabucak bitireceğim. Yer yemez, 'Gidelim,' diyeceğim. Yoo... Bitse de bırakmaz. Annem , 'Günbatımına dek,' demişti. Hava kararına dek bu adamla! Amca dememi istemezken adam dediğimi bilse kızar!

Kendimi versem de onu dinleyemiyordum. Okulu , arkadaşlarımı , bensiz geçen dersleri düşünüyordum. Oysa annem uyarıyordu : 'Konuştuklarınızı bir bir anlatacaksın.' Hava kararmadan dönsem ne der? Ayranı içer içmez kalksak. Okula da yetişirim. Şu an kaçınıcı dersteler ki? Anne , beni niçin gönderdin! Güneş batacak gibi değil. Sıkılıyorum. Okula gitsem, 'Neredeydin?' derler. Evde olmak istiyorum. Daha dönmemiştir. Olsun ; pencerede ya da sokakta beklerim. Sarılmanı , öpmeni istiyorum , anne. Yolun ağzında görünür görünmez bir koşuşta kollarımdayım. Sen de kucakla beni. Bir daha bu adamla gönderme. Oysa sesin kulaklarımda. Kahvaltıda dediklerin yok mu! Yutkunamıyorum. O an da böyle olmuştu. Tıpkı!.. Uslu bir çocuk olmak zorundayım. Seni hiç üzmeyeceğim, anne. Yeter ki beni bu adama verme. Dediklerin şakaydı, değil mi? Gülerek söylemiş olsan da, 'Yaramazlık yaparsan seni babana veririm ,' deme! Şaka da olsa , deme... Durup dururken nereden çıktı bu adam?!

"Konuşmuyorsun," dedi.

"Konuşuyorum ," dedim.

"Demek beni öldü biliyordun," dedi. Sorar gibi olmasa da yanıt bekler gibiydi.

"Hıı..." dedim. Geçştireceğimi sanmıştım.

"Sonra?.."

Konuşturacak! Kaçış yok. Ne de olsa baba! Her şeyi anlatsam da bir an önce bitse. Peki ama her şey dediğim ne?! Her şeyi ona sorsam , o anlatsa.

"Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Evet ," diye atıldım, "arkadaşlarıma da göstermek isterim , yarın okula gelsene." Boş bulunmuştum. Nazlanmalı mıydım? Yıllardır beni görmeyen , aramayan bu adamla bir günde kaynaşmalı mıydım? Hani siz'li konuşacaktım. Böyle olacağını nereden bilirdim. Bu adama alışırsam! Annemi iyice dinlemeliydim. Kahvaltıda soracak bir şey bulamadım. Üstelik uykuluydum. Şu an ne yapsam? Ne desem?

"En çok hangi dersi seviyorsun?"

"Hepsini."

"Annemi çok seviyorsun, değil mi"

"Çok."

"Benim için öldü diyen oydu ama ?"

Başımı salladım. Tam 'evet' anlamında olmasa da 'hayır' gibi de değildi. Yo ; 'hayır' gibiydi. Annemi öveceğim yerde kalkmış yalancılığından söz ediyorum.

"Öldü diyen benim. Onu da sorarlarsa diyorum. Yoksa inan hiç kimseye hiçbir şey demiyorum." Öldü derim , ölmedi derim ; ona ne! Anneme yalancı dedirtmem! Suç bende. Üsteleyince, 'Öldü,' dedi. O denli üstelemeseydim demezdi. Önceleri tek sözcükle yanıtlardı: 'Yok!' Sonra sonra açıklattım: 'Kiminin annesi , kiminin babası , kiminin hem annesi hem babası olur. Sen birinci bölümdensin oğlum.'

"Salatadan almıyorsun?"

"Alıyorum."

Ben yalnızca annesi olanlardanım, baba. Bunları sana anlatmayı çok isterdim ama anlatmayacağım: Çocuklar , 'Annen seni kandırıyor , ' diyordu. Okula başlayınca kandırıldığımı anladım. Vapurdaydık... Pazardı... Dirmeseydim , 'Öldü,' demeyecekti. Daha ben doğmadan ölmüş. Erkenden yatıp gizlice ağlamıştım. Hiç görmediğim birinin ardından... Oysa şu an karşımda... Yaşadığını bu sabah öğrendiğim adam. Sorunlarımı düşlerimde anlattığım , coşkularımı fotoğrafınla paylaştığım adam. Şu an karşımdasın. Canlısın. Niçin sevinemiyorum? Dahası , neden sevemiyorum? Resimlerdekilere de benziyorsun?!

"Bir ayran daha içer misin?"

"İçerim."

"Yine bardakları tokuşturalım mı?"

"Olur."

"Garsona seslendi : "Bir ayran , bir bira. Ayran da kulplu bardakta olsun."

Sürekli konuştu. Yaşadığı kentten söz etti. Buraya uzakmış. Deniz yokmuş. İşi yorucuymuş. Evlenmemiş. Biricik oğluymuşum?.. Oğlum , dedikçe annemin sesini özlüyorum. Hep beni düşlemiş. Ben de onu düşlemiştim. Gerçeğiyle karşılaşınca yoksa o da benim gibi!.. Öyle bile olsa bundan bana ne!.. Kaygılanıyormuş: ' Ya görüşürmezlerse ?!' Annem kinciymiş. Ne demekse? Açıklatsam? Adresini gizlemek zorundaymış. Nedenlerini bu yaşta tam anlayamazmışım. Her ay benim için para göndermesi gerekiyormuş. Parasının olduğu yıllarda bile gönderemezmiş? Ben ondan para mara istemedim ki! Annemden bile istemiyorum , verince alıyorum. Hiçbir şey anlamadım ama , 'Benim annem zengin,' dese miydim. Oysa o da zenginmiş. Şimdilerdeyse daha da...

"Annenin mutfakla hiç arası yoktu. Değişmemiştir bilirim. Yine her gün ma—"

"Yo ; her gün yeni bir şey yapıyor! Konuklar gelecekse çok daha çeşit çeşit... Kitaplarda , televizyonda ne varsa hepsini yapıyor ; bir bilsen...."

Bilmesin, hiçbir şeyimizi bilmesin. Ya da bilsin ; annemi kıskansın. Ama sanki ben kıskanıyorum. Sanki değil , kıskanıyorum! Dün gelmiş. Uçaktan iner inmez anneme gitmiş. Demek , iş yerini biliyor. Önce okulumu öğrenip oraya gelseydi ya! Koca bir gün nasıl bekleyebilmiş! Hiç değilse dün öğleden sonra gelseydi. İnsan annesini babasından kıskanır mı? Çocuklara soracağım belki kıskananı vardır.

"Sürekli dışarı bakıyorsun."

"Denizi çok seviyorum."

Sorularında hep annem. Kapiya dek geleceği kesin de ya içeriye girmek isterse? Dilerim , annem izin vermez? Zili çalıp gitmez bu adam. 'Saçlarını boyuyor mu ,' diye soruşu yok mu! İyi ki, 'Hayır,' dedim. Anlatınca sevinecek. Kızabilir de?! 'Ne olursa olsun yalana başvurma,' derdin anne. Sözümü bugüne dek tuttum. Yalanlarımın nedeni bu adam. Seni sordukça ona daha da kızıyorum, anne? 'Sıkılmıyorum , derken... 'İçerim , derken... 'Tokuşturalım , derken... 'Beni deniz tutmaz , derken... 'Yüzebiliyorum , derslerimin hepsini seviyorum,' derken... 'Seni seviyorum , sevdim , derken... Yalan, yalan! Off... Şu ayran bitse de kalksak.

"Hardal dök , güzel oluyor."

"Acı."

Tuttuğum takımı sorsana! Kedimi anlattır ; yeni yavruladı, daha ad bulamadım. Son bellediğim şiiri okusam? Upuzun ama şaşırıyorum. Sonra bilmeceler sor. Oğlunum diye kayırma ; en zorlarından... Öv! Yer! Ama adımla... Söverken de... Kınarken de... Paylasan da üzülmeceğim. Yeter ki adımla! Bir kez , bir kez olsun...

"Patatesler soğuyor."

...

Beni niye yolladın anne! Kendime de kızıyorum; 'Gitmeyeceğim,' diye direnmeliydim. Yüzümü görmemeliydi. Sesimi duymamalıydı. Boyumu , kilomu , tamı tamına verdim! Doğum günümü bilmemeliydi ; saatini bile söyledim! Elimi tuttu. Yanağımı okşadı. İki kez öptü üstelik. Sarıldı. Baba bile dedirtti. Çenemi tutamadım! Her şeyi anlattım . Oysa bildiği tek şey vardı ; adım. Onu da telefonda annem söylemiş. Hiç değilse benden öğrenmedi . Ya öbürleri!.. Dediklerimde yalanlar olsa da doğrular da var. Gizleyemedim. İş işten geçti. Neyse ki yarın gidiyor. Gitmeden önce annemle konuşacaktım. Ya hep burada kalacak ya da bir daha hiç gelmeyecekmiş. Hiç gelmeyecekmiş. Hiç ?!.. Hani beni seviyordu! Özleme dayanılmazmış! Hani bensiz yapamıyordu?! 'Ben mi , annem mi ?' desem. Yo , demesem. Ya , 'Sen!' derse... Ya , 'Annen!' derse... Ya , 'İkiniz!' derse... Ya?!

'Ya?!' ları babanın sesi sonlandırdı : " Bize bir ayran , bir bira..."

AYRANA TÖVBE / Seçkin GÜNDÜZ